

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi L. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie o sygn.

I S 27/24,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 22 sierpnia 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 11 czerwca 2024 r. L. K. (zwany dalej: Skarżący) wniósł o:

1. stwierdzenie, że w sprawie wszczętej wskutek (uprzedniego) złożenia przez Skarżącego skargi na przewlekłość postępowania, o której mowa w art. 2 ust. 1 z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”), toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach, a dotyczącej postępowania sądowego zawisłego przed Sądem Okręgowym w Bielsku-Białej nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. przyznanie Skarżącemu kwoty 20.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za przewlekłość ww. postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.s.p.p. strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Skarżący złożył skargę w odniesieniu do postępowania wszczętego wskutek (uprzedniego) złożenia skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie o sygn. akt S 27/24.

Skarga na przewlekłość, o której w art. 2 ust. 1 u.s.p.p. może zostać wniesiona wyłącznie w odniesieniu do spraw enumeratywnie wymienionych w art. 3 u.s.p.p. Skoro w katalogu tym nie znalazło się postępowanie w przedmiocie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, to jest to jednoznaczne ze stwierdzeniem, że w takim postępowaniu skarga tego rodzaju nie służy. Wielokrotnie w tym przedmiocie wypowiadał się już Sąd Najwyższy i jego linia orzecznicza jest w tym przedmiocie ugruntowana (m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 stycznia 2018 r., KSP 21/17; 2 października 2017 r., WSP 1/17; 16 lutego 2022 r., I NSP 37/22; 27 kwietnia 2022 r., I NSP 105/22; 27 kwietnia 2022 r., I NSP 90/22; 18 maja 2022 r., I NSP 107/22). Z powyższych przyczyn skargę należało uznać za niedopuszczalną.

Niezależnie od tego należy wskazać, że zgodnie z art. 6 u.s.p.p. skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego oraz zawierać przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie (art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p.). Element ten, inaczej niż np. żądanie wydania sądowi rozpoznającemu sprawę zalecenia podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności, o którym mowa w art. 6 ust. 3 u.s.p.p., stanowi obligatoryjny składnik pisma jakim jest przedmiotowa skarga. Obowiązek przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, należy rozumieć jako obowiązek

szczegółowego wskazania, w czym skarżący upatruje nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. nakaz precyzyjnego przedstawienia konkretnych działań bądź zaniechań sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki. Innymi słowy sąd rozpoznający skargę musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło – według strony wnoszącej skargę – do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.p.p. Z lektury Skargi skarżącego nie wynika, aby pismo to czyniło zadość ww. obowiązкови. W konsekwencji również z tego powodu skarga jako zawierająca istotny brak formalny nie mogła zostać rozpoznana merytorycznie.

Z uwagi na niedopuszczalność skargi wniosek o przyznanie adwokata z urzędu należało uznać za bezprzedmiotowy. Należy przy tym zaznaczyć, że od lipca 2023 r. w ramach rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi na przewlekłość została zniesiona instytucja przymusu adwokacko-radcowskiego (art. 6 ust. 4 u.s.p.p.).

Z powyższych względów, na podstawie art. 397 § 3 k.p.c. i art. 373 § 1 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 u.s.s.p. skarga podlegała odrzuceniu.

[SOP]

[ms]